

не се чувахъ, тѣ стояхъ омълчени и неподвижни. Жумящитѣ ламби хвърляхъ още повече тъга въ тая тъга. Седластонъ постоянно сновеше между залата и сцената и даваше распореждания безцѣлни. Той сякашъ искаше да слѣдва мъдрата поговорка: „Залудо шетай, за лудо не стой!“

Офицеринътъ, едъръ господинъ съ пълно чървендалесто, доволно лице, съ черни мустаци, погледна златния си часовникъ и каза:

— Минува десетъ и четвъртъ! Послѣ се обърна къмъ съсѣда си, и прибави съ досада:

— Три вечера наредъ идемъ, и сѣ тая история: нѣма публика и ни повръщатъ назадъ паритѣ. Това е най-послѣ подиргавка съ хората! Да знаяхъ, нѣмаше въ тая студена нощъ да влачъ дѣцата отъ оня край на града.

— Защо не идете на театра въ Славянската Бесѣда? Тамъ человекъ е сигуренъ, че не ще има подобна неприятность.

— Ходилъ съмъ тамъ, но дойдохъ и тука.

— За разнообразие, разбира се?...

Офицеринътъ потресе главата си въ знакъ на отрицание.

— Не ви се харесва играта тамъ?

— Да кажъ, че лошо играятъ — нѣмамъ право, подзе офицеринътъ, като си притегли прѣдницитѣ на шинела. — Нашитѣ актьори играятъ даже твърдѣ сполучливо... Но какъ да ви кажъ, самитѣ прѣдставления не ми се харесватъ...

— Драмитѣ, тоестъ?

— Да, драмитѣ... Не казвамъ и за тѣхъ че сж лоши... Напротивъ, много добрѣ сж съставени... Но защо избиратъ именно такива, които те праватъ да си излизашъ изъ театра, като боленъ, съ растроени нерви и прѣзъ нощта да не можешъ